

רמת גן!

ציבור, דבר זה הרס כל אפשרות של קבלת אשראי בתנאים רגילים, ערער את אימון הציבור, ביותר עסקי הקניה שלי. זה היה רעש הכרחי לשיכון ציבורי. מה רצו ממני, שלמה בליזובסקי, שדרש תוספת של מאתיים לירות לחוד, והיה מוכן לנתר על ריוח ובלבד לצאת מן השיכון הזה ללא הרס כל מפעל הבניה שלי, כאשר בדיוק באותה שנה, ובתנאים כספיים טובים פי כמה, עשתה גולדה מאירסון בדיוק מה שרציתי אני לדרוש מציבור המשתכנים ומן העירייה.

לממשלת ישראל היו בלי ספק אפשרויות להשגת כספים וחומרים יותר מאשר לקבלן פרטי, ובכל זאת התעקבה למעלה משנה ורצינית התחלת השיכון העממי, ובסופו של דבר נדרשו המשתכנים לשלם למעלה מכפלים מהסכום שבו התבטחו להם הדירות.

באחד המשפטים הקרובים, שעתיד להיות משפט עקרוני, אני עומד לקרוא את גולדה מאירסון כעדת הגנה שלי, ואני משוכנע כי הציבור יתחיל להבין כי בסופו של דבר היה שלמה בליזובסקי צדיק גדול אפילו מרמת גן.

מי לא התעשר סמני?

לדכריה, מר בליזובסקי, היתה דך הצדקה לדרוש תוספת למחיר הדירה. האם קיבלת תוספת זאת לפחות מאת המשתכנים בכתבים משותפים שזא נבנו במסגרת ציבורית?

מה אתה יודע ומה אתה מבין! הרי היו אלפי מקרים שונים זה מזה, אחד שילם יותר, שני שילם פחות. בעתון מפרסמים דוגמה על פלוני ששילם את כל הסכום במזומן, ואינם מספרים לציבור כי מאות משפחות שילמו לי עבור דירה פחות מאלפיים לירות במזומן, ויתרם בשטרות — שחדלו לשלם אותם כאשר הופצה בציבור השמועה שהגה אני עומד לפשוט את הרגל.

מדוע לא הערפנו להכריז על עצמי כפושט רגל?

כן, זו באמת שאלה שאני מעמיד לי עצמי כיום לא פעם. לפני שנתיים הייתי מלינו, וכיום — אתה רואה — אני גר עם משפחת חותני בדירה אחת קטנה כיום אפילו אינה שייכת לי. את כל רכושי הגדול הוצאתי החוצה כדי לשלם ולשלם. מי לא התעשר ממני? כל הסטרטגים, כל מלווי ה"כסף בריבית קצוצה, כל האנשים שעבדו ב"בילי כקבלני-משנה והיום הם יושבים איש איש בוילה שלו.

אני אומר לך בגילוי לב: אילו הייתי מכיר על עצמי כפושט רגל, הייתי נשאר כיום לפחות עם מליון לירות בכיס. אבל — לא הייתי מוכן לבזול את המליון הזה מאת בעלי החוב. תודה לאל, כיום שלמתי כמעט

השיכון הגדול והאדם הקטן

החלטתי לבנות לאדם הקטן — בשיטה הגדולה.

לכל אדם שהפסיד אצלי, אפילו איש אחד לא נשאר בלי קורת גג מעל לראשו. וכל ה"צעקנים הגדולים היושבים להם כיום בדירתי תיהם שקנו אותם באלפיים וחמש מאות לירות, בה בשעה ששוויים כיום הוא לפחות ששת אלפים, הרוויחו את כספם זה על חש"ב בוני. להם לא יקרה אסון אם יוסיפו 350 לירות לחוד.

אני מאמין שיבוא יום, אתה תראה וכל הציבור יראה וישמע, כיצד בליזובסקי מר ציא מכיסו 100.000 לירות ומשלם לכל אחד ואחד הטוען ששילם לי לירה מיותרת.

שמי יקר לי כספון?

מר בליזובסקי, כיצד היית מצדיח לשמור על כספך אילו הכרזת על עצמך כפושט רגל?

קח לדוגמה את הרחוב הזה: שכונת הילל. כאן מרוכזים קרוב לאלף חדרים. הייתי מפ"סיק את העבודה. שלדי הבתים היו נשארם על שמי. הייתי משתף פעולה עם בעל הון

בליזובסקי נראה קטן על רקע הבתים הגדולים אותם בנה. אומר הוא: "אהבתי את הארץ ואהבתי לבנות. ראיתי את המעברות וראיתי את האנשים שישנו על הספסלים בגנים. משכנתאות? בשיטה זאת נבנתה הארץ כולה. בשיטה זאת בניתי אני משך 12 שנים."

כל הבתים, ממשיך לבנות, מצלית לשחרר את המשכנתאות, ואיש לא היה יודע מאומה.

אולם אני נסלתי במה של השיכון העירוני של עיריית רמת-גן. הוזהרתי את קריניצי ב"רנע האחרון: אל תצלצל בסעמונים! קל להרוס עסק גדול ומקור פרנסה של אלפים, אבל קשה מאד להקים ולבנות אותו." לקרני ניצי היו חשבונות פוליטיים. הוא היה מוכרח לפעול, כדי להקדים את יריביו ממסלגות האוטונומיה.

קרן הבטוח של פועלי הבנין, למשל, הכי ריזה שביה בניגוד לרצון הפועלים. ל"פועלים לא נשארתי חייב יותר מ-4000 לירות. ממש סכום אפסי. אני עומד כיום להגיש בין היתר תביעה משפטית נגד הקרן, להתזרת 31 אלף לירות שתבעו ממני מבלי שיגיע להם. משוט זה נראה להם יותר בריא לדרוש יותר מכפי המגיע.

אני מקוה תוך שנה אחת לצאת למרחב, להתחיל לבנות מחדש.

גדול, מחזיר לקוני הדירות את אלפיים ו"חמש מאות הלירות ששלמו לי, ממשיך לבינות את הבתים ומוכר אותם סעם שנית ב"סכום מתאים לשוים: כלומר חמשת אלפים לירות.

איש לא הסריע לי בשנת 1952 לצאת את הארץ עם רבע מליון לירות. יכולתי פשוט לא לחזור. אולם שמי היה יקר לי מכסף. היה לי תודה לאל, הרבה כסף, ואינני מש"תגע אחרי כסף.

השאלה האחרונה: מדוע מושכנו הבתים? האם לא היתה כאן ה"נאת הקונים?"

אשיב לך בקצרה: הם מושכנו כדי לגמור את בנייתם. כל אחד מקוני הדירות, אילו עמד במצבי, היה עושה אותו דבר: מוטב בית גמור וממושק, מאשר שלו בלתי ראוי למגורים, נקי ממשכנתא. אלמלי הצעקה הז' גדולה שהקימו כמה הדיוטות חסרי-הבנה ב"בנין, וכמה עיתונאים שעזרו להם להצית את התבערה, הייתי תוך חצי שנה גומר את

המאשימים אותו בהונאה והמודים לו על קורת הגג

אחד מרבים. מרדכי צ'ינבור, דייר גוש 6159, היה שמח כי הוא אחד מרבים: "אילו היה לבליוזובסקי עסק עם בודד היה מוחץ אותו. המזל שלנו הוא שהתאחדנו נגדו."

הראשון. אברהם שילוח היה פועל אצל בליזובסקי, קיבל את הדירה במקום טוב. אחר נתגלה כי הדירה הושכרה לאחר. אך שילוח שהגיע ראשון נשאר בדירה ככלות הכל

המופתע. ראובן ברנשטיין, פועל ששילם 3100 ל"עבור דירת החדר וחצי הלא-גמורה, השקיע בה 800 ל"י נוספות, הופתע לגלות, כעבור שנה וחצי, בטאבו כי דירתו מושכנה.

ההיכנית. בליזובסקי נתן לרחל גולדי, שטיין חנות בת חדר במקום דירה של שני חדרים כמוסכם בחוזה. היא קיבלה זאת בחינף: "הוא לא עושה זאת מכוונה רעה."